

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, Ἐξέμνην 35 καὶ τρίμηνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, Ἐξέμνην 2 καὶ τρίμηνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδ' ἴσως μόνον.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρκάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 17 Σεπτεμβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 42

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ΄.

Στὴ φυλακὴ

Τὰ κελλιά τῆς φυλακῆς ἦσαν ὅλα γεμάτα καὶ γι' αὐτὸ ἔβγαλαν τοὺς δυὸ φίλους σ' ἓνα εὐρύχωρον θαλάττω διαμέρισμα ὅπου φυλάκιζαν ὄσους ἦταν καταδικασμένοι γιὰ μικρὰ ἀδικήματα.

Ἐκεῖ τοὺς φόρεσαν χειροπέδες καὶ τοὺς ἔδεσαν με ἀλυσίδες στὸν τοίχο.

Δὲν ἦταν ὡστόσο μονάχοι τοὺς. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι ἄνθρωποι βρισκόνταν μέσ' στὴ φυλακὴ αὐτῆ, ἄντρες καὶ γυναῖκες κάθε ἡλικίας, με ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ὅμοιοι στὴν ἐμφάνιση καὶ στὸ φέροισμα με τὸν Τζὼν Κάντυ καὶ τὴ συμμορία του. Ὁ βασιλιάς ἦταν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀκατονόμαστη προβολὴ ποὺ γινόταν στὸ βασιλικὸ του ἀξίωμα. Ὁ Χένδον ἔμενε στυγνὸς κι' ἀμύλητος. Ἐνοιωθε τὸ μυαλὸ του ἀκόμα θαλωμένο. Χαρούμενός κι' εὐτυχισμένος εἶχε γυρίσει πίσω στὴν πατρίδα του, ἐλπίζοντας πὺς θὰ τὸν δεχθοῦν με ἀνοιχτὲς ἀγκάλες, ὡσάν τὸν Ἄσωτο υἱὸ Κι'. Ἄντι γι' αὐτὸ, κρηθήθηκαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖνο ποὺ περίμενε βρισκόταν σὲ τόση ἀντίθεση μ' αὐτὸ ποὺ βρῆκε, ὥστε δὲ μπορούσε ἀκόμη νὰ συμμορφωθῆ με τὴν πραγματικότητά. Δὲν ἤξερε καν ἂν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν περισσότερο τραγικὸ παρὰ κω-

μικό. Ἐνοιωθε σὰν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ βγαίνει ἔξω γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ οὐράνιο τόξο καὶ τὸν χτυπάει τὰστροπελέκι.

Οἱ δυὸ φυλακισμένοι πέρασαν τὴ νύχτα ἀπάνω σὲ δυὸ τρία βρώμικα καὶ κουρελιασμένα σκεπάσματα ποὺ τοὺς ἔφεραν, δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ

κοιμηθοῦν. Ὁ δεσμοφύλακας, δωροδοκημένος ἀπὸ μερικὸς φυλακισμένους, τοὺς εἶχε προμηθεύσει ρακί. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τραγουδοῦν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κάνουν φασαρία. Ὑστερα ἓνας φυλακισμένος χτύπησε τὴ γυναῖκα του καὶ με τὴ χειροπέδῃ τῆς ἀνοίξε τὸ κεφάλι, προτοῦ προφθάσει ὁ δεσμοφύλακας νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἡ γυναῖκα ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ἄγρια κι' ὁ δεσμοφύλακας κατόρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξῃ ἑυλιζώντας ἀλύπητα τὸν ἄντρα. Οἱ ὑπόλοιποι φυλακισμένοι φοβήθηκαν καὶ σόπασαν κι' ἔτοιξινε κάποια ἡσυχία καὶ μόνον οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ βογγητὰ τῶν δυὸ χτυπημένων ἀκουγόταν ὡς τὸ πρῶν.

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες. Κάθε πρῶτ' ὁ δεσμοφύλακας ὠδηγοῦσε μπροστὰ στὸν Χένδον διαφόρους ἀνθρώπους, ποὺ ἐκεῖνος τοὺς θυμόταν ἄλλους περισσότερο κι' ἄλλους λιγώτερο. Ὁλοι αὐτοὶ τὸν παρατηροῦσαν ἐξεταστικά κι' ὄλοι μ' ἓνα στίγμα ἔλεγαν πὺς εἶναι ψόφτης καὶ ἀπατεώνας. Τὸ βράδυ πάλι οἱ φυλακισμένοι ἐπιναν, μεθοῦσαν, θορυβοῦσαν καὶ καυγάδιζαν. Μιὰ μέρα ὅμως ἔγινε κάποια μικρὴ ἀλλαγὴ στὴ μονότονη αὐτὴ ζωὴ. Ὁ δεσμοφύλακας ἔφερε μεσὰ ἓνα γέρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ κατεργάρης ποὺ σοῦ λέω βρισκεται ἐδῶ μέσα. Ἄνοιξε τὰ μάτια σου καὶ κοίταξε ἂν μπορῆς νὰ τὸν βρῆς.

Ὁ Χένδον σήκωσε τὰ μάτια του, κοίταξε καὶ, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ φυλακίσθηκε, ἔνοιωσε κάποια χαρὰ.

«Τοὺς φόρεσαν χειροπέδες καὶ τοὺς ἔδεσαν με ἀλυσίδες στὸν τοίχο.» (Σελ. 493, στ. α΄.)

— Αυτός είναι ο Μπλακίη Αντριους, είπε μέσα του, που πέρασε βλητού τη ζωή στο σπίτι μας. Ένας καλός και πιστός υπηρέτης κι' άνθρωπος με καρδιά. Μά τώρα κανένας δεν δείχνει πια ούτε καρδιά ούτε πίστη. Σίγουρα θα με γνωρίσει, μα όπως κι' οι άλλοι, θα με αρνηθή κι' αυτός.

Ο γέρος καίταξε γύρω του, παρατήρησε τους φυλακισμένους και είπε: — Δέ βλέπω εδώ μέσα παρά αλήτες και ζητιάνας. Παιδιά είναι από δαυτούς;

Ο δεσμοφύλακας γέλασε και είπε: — Αυτός έχει. Για ιδές τον και πές και σὺ τὴ γνώμη σου.

Ο γέρος ήρθε κοντύτερα, καίταξε εξεταστικά τὸν Χένδον και είπε: — Μά τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς οὐτε εἶναι Χένδον, οὐτε κι' ἦτανε ποτὲ του.

— Καλὰ τὰ λές, εἶπε ὁ δεσμοφύλακας. Τὰ γέρικα μάτια σου βλέπουν ἀκόμη καθαρά. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ, ἀν ἦμιον ὁ Σέρ Χούγκ, θὰ τοῦ περνοῦσα τὴ θηλιά τοῦ μερμπάντη.

Ο γέρος κούνησε ἐπιδοκιμαστικά τὸ κεφάλι του κι' ἐξακολούθησε:

— Πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστήμενος ἀν δὲν πάθη και χειρότερα. Ἐγὼ θὰ ἐβαζα νὰ τὸν κάψουν ζωντανό, γιὰ παράδειγμα.

Ο δεσμοφύλακας γέλασε τρανταχτά.

— Πές του τὰ, γέρο, πές του τὰ νὰ τ' ἀκούσῃ, ὅπως τοῦ τὰ εἶπαν ὄλοι ὅσοι ἤρθαν και τὸν εἶδαν. Ἐχουμε κάθε μέρα γλέντι μαζί του.

Με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ δεσμοφύλακας ἀπομακρύνθηκε και βγήκε ἔξω.

Ἐβῆς ὁ γέρος ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν Χένδον και ψιθύρισε:

— Δοξασμένος γάναι ὁ Θεὸς ποῦ σὲ ξανάστειλε σὲ μὰς, καλὲ μου ἀφέντη! Τώρα κι' ἑπτὰ χρόνια σὲ λογαριάζαμε γιὰ νεκρό, και νὰ ποῦ ζῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῦ σὲ εἶδα, σὲ γνώρισα, και δύσκολα μπόρεσα νὰ κρατηθῶ και νὰ μὴ δείξω τὴ συγκίνησή μου και νὰ κάνω πὼς δὲν σὲ πρόσεξα. Εἶμαι γέρος και φτωχός. Μά ἀν προστάξης εἰς, σέρ Μιλς, θὰ τὸ πᾶ παντοῦ πὼς εἶσαι οὐ σ' ἀλήθεια, κι' ἀν εἶναι ἀκόμη νὰ μὲ κρεμάσουν γι' αὐτό.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Μιλς. Δὲν ἔχω τέτοια ἀπαίτησή. Θὰ πηγαινες και σὺ χαμένος και μένα δὲν θὰ μ' ὠφελοῦσες. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ. Μοῦ ἔδωσες πῶς τὴν ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ γέρος ἔγινε γιὰ τὸν Χένδον και γιὰ τὸν βα-

σιλιά πιστὸς σύμμαχος και βοηθός. Γιατὶ ἔρχοταν τακτικά τὴ φυλακὴ με τὴν πρόφαση πὼς θὰ κοροιδίεψῃ τὸν ἀπατεῶνα, πραγματικά ὅμως γιὰ νὰ φέρῃ κρυφὰ μερικὰ τρόφιμα στοὺς φυλακισμένους ποῦ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἀθλια τροφή τῆς φυλακῆς, και γιὰ νὰ τοὺς λέγῃ τὰ νέα. Ὁ Χένδον ἄφινε ὄλα τὰ τρόφιμα στὸν βασιλιά, ποῦ ἂν δὲν τὰ εἶχε αὐτὰ, θὰ εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ ἐξάντληση. Τόσο λιγοστό και ἀνηθιαστικό ἦταν τὸ φαγητό ποῦ τοὺς ἔφερνε ὁ δεσμοφύλακας. Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Ἀντριους ἦταν πολὺ σύντομες, γιὰτὶ φοβόταν μὴπως βάλει τὸν δεσμοφύλακα σὲ ὑποψία. Ὡστόσο πρῶρταινε νὰ πῆ στοὺς φίλους του τὰ κυριότερα νέα, ψιθυρίζοντας τὰ σιγανά, ἐνῶ οἱ βρισιές και οἱ κοροϊδίες ποῦ τοὺς ἔλεγε με δυνατὴ φωνή ἦταν προωρισμένες γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πληροφορήθηκε ὁ Μιλς ὄλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ στην αἰκογένειά του κατὰ τὸ διάστημα ποῦ αὐτὸς ἔλειπε. Ὁ Ἀρθούρος εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια. Ὁ θάνατος αὐτὸς και ἡ ἀπόλυτη ἔλλειψη εἰδήσεων ἀπὸ μέρους τοῦ Μιλς ἐκλόνησαν τὴν ὑγεία τοῦ πατέρα του. Ἐνῶ μὲς πὼς θὰ πεθάνῃ γρήγορα κι' αὐτὸς, και θέλοντας ν' ἀφήσῃ ἐξασφαλισμένη τὴν Ἐδὶθ, τῆς εἶπε ὅτι ἐπιθυμοῦσε, προτοῦ νὰ κλεισθῇ τὰ μάτια του, νὰ τὴ στεφανώσῃ με τὸν Χούγκ. Μά ἡ Ἐδὶθ τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ ἀκόμη, με τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Μιλς θὰ γύριζε πίσω. Τότε, σὲ λίγον καιρὸ, ἤρθε ἕνα γράμμα ποῦ ἔγραφε πὼς ὁ Μιλς σκοτώθηκε σὲ μιὰ μάχη. Ἡ εἶδηση αὐτὴ ἔσφιξε τὸν γέρο-Χένδον στὸ στρώμα. Βλέποντας τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ, ἐπέμεινε μαζί με τὸν Χούγκ, νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Ἀλλὰ και πάλι ζήτησε ἡ Ἐδὶθ ἀνάσολῃ, πρῶτα ἕνα μῆνα, ὕστερα δύο, ὕστερα τρεῖς. Τέλος, μπρὸς στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθάτου σέρ Ριχάρδου ἔγινε ὁ γάμος. Ἡ Ἐδὶθ δὲν ἦταν ὅμως διόλου εὐτυχημένη.

Ἐλεξαν, πὼς λίγον καιρὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ σέρ Ριχάρδου, ἡ λαϊδὴ Ἐδὶθ εἶχε ἀνακαλύψῃ στὸ γραφεὶο τοῦ συζύγου τῆς μερικὰ πρόχειρα σχέδια ἀπ' τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο γράμμα ποῦ τοὺς γνωστοποίησε τὸ θάνατο τοῦ Μιλς, και πὼς κατηγόρησε τὸν Χούγκ ὅτι με τὴν πλαστογραφία αὐτὴν ἐπετίχυνε τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του και προκάλεσε τὸ γάμο του μαζί τῆς. Ἀπ' ὄλες τὶς μεριές ψιθύριζαν πὼς ὁ νέος ἀφέντης φερνόταν βέλαντας και σκληρὰ στὴ γυναίκα του και σ' ὄλους τοὺς ὀπο-

τακτικούς του. Ἄμα πέθανε ὁ πατέρας του, πέταξε ὄλτετα τὴ μάσκα και φάνηκε, αὐτὸς ποῦ ἦταν ἕνας σκληρόκαρδος τύραννος γιὰ ὄλους ὄσοι βρισκόνταν στὴν ἐξουσία του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ οἰκογενειακά τοῦ Μιλς, ὁ γέρο-Ἀντριους τοὺς εἶπε μιὰ μέρα κι' ἕνα ἄλλο νέο, ποῦ προκάλεσε ζωνρότατη περιέργεια στὸ βασιλιά.

— Λένε πὼς ὁ βασιλιάς εἶναι τρελλός, εἶπε. Ἀλλὰ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πῆτε σὲ κανένα πὼς σὰς τὸ εἶπα, γιὰτὶ φαίνεται πὼς τιμωροῦν με κρεμάλα ὄποιον πᾶει και διαδίδει αὐτὴ τὴ φήμη.

Ἡ Μεγαλειότης του καίταξε τὸν γέρο με θυμὸ και εἶπε:

— Ὁ βασιλιάς δὲν εἶναι καθόλου τρελλός, καλὲ μου ἀνθρώπε, και νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι σὲ πράγματα ποῦ δὲν σὲ ἀφοροῦν. Τὰ λόγια σου αὐτὰ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψουν πολὺ.

— Τὶ λέει ὁ μικρός; ἔκανε ὁ Ἀντριους ἐκπληκτός γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπέμβαση.

Ὁ Χένδον τοῦ ἔκανε νόημα νὰ μὴ ρωτᾷ περισσότερα, και ὁ γέρος ἐξακολούθησε:

— Στὶς εἰκοσι τοῦτου τοῦ μηνός θὰ γίνῃ ἡ στέψη τοῦ νέου βασιλιά στὸ Οὐεστμίνστερ.

— Πρέπει, ὅμως πρῶτα νὰ τὸν βροῦνε, εἶπε ὁ Ἐδουάρδος σιγανά.

Ἐστερα πρόσθεσε δυνατώτερα και με πεποίθηση: — Πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ φροντίσουν κι' ἐγὼ ἐπίσης.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ γέρο ὀπηρέτης.

Μά ἕνα δεύτερο νόημα τοῦ Χένδον τὸν ἔκανε πάλι νὰ σιωπᾷ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Ἀκαλοφύσητε, δροσάρα, Στὰ μάκη νὰ σκορπίσῃ ἡ λαύρα, Ν' ἀνθίσῃ στὸ θερμὸ τὸ δαίλι Χαμόγελο δροσιᾶς στὰ χεῖλη, Βασιὰ τὰ μάτια του νὰ κλείσῃ. Καὶ νᾶρθῃ ὁ ἄνθος νὰ τ' ἀγγίξῃ, Κι' ἀπάνω του λευκὰ ἀγγελούδια Νὰ τὸ ραντίζουν με λουλούδια, Μὲ τὰ νερὰ τὰ κρουσταλλένια Ποῦ διαχνουν μακρὰ τὴν ἔνοια, Νὰ τὸ μεθοῦνε με τὰ μῆρα Σέροντας και χορὸ τραγῆρα Μὲ μουσικὴς οὐρανία χάρη Μὲ τ' ἄστρα και με τὸ φεγγάρι! Κι' ἄμα ξυπνήσῃ ἀπ' τ' ὄνειρό του, Νᾶναι ἡ χαρὰ στὸ πρόσωπό του, Νᾶν ἡ ἐλπίδα στὴν ψυχὴ του Κι' ἡ ρῶμη στὸ λεπτὸ κορμί του. Νᾶναι ἡ καρδιά του ἕνα περβόλι Κι' ἡ σκέτη μέρα νᾶναι σκύλη, Ὁ πόνος του νὰ γίνῃ λήθη Καὶ ἡ ζωὴ του παραμῦθι...

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ένας τσαρλατάνος, γιὰ νὰ πλουτίσῃ γρήγορα, ἀποφάσισε νὰ κάμῃ τὸ γιατρό.

Τὸν βόνησε, φαίνεται, κι' ἡ τύχη του νὰ γίνοννε στὰ χέρια του ἕνα δυὸ ἀρρωστοί. Ἔτσι ἡ φήμη του διαδόθηκε τόσο, ποῦ πήγε και στ' αὐτὰ τοῦ Σουλτάνου. Αὐτὰ, στὴν Ἀνατολή, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἦταν συνηθισμένα.

Ἔστειλε λοιπὸν και τὸν προσάλεσε στὸ παλάτι του. Μά μερικοὶ αὐλικοί, ποῦ κάτι ἔβρανε, εἶπαν στὸ Σουλτάνο νὰ μὴν ἔχει μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸ γιατρό.

Ὁ Σουλτάνος ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ και νὰ τὸν ἐξετάζῃ γιὰ διάφορες ἀσθένειες, ἀλλὰ ὁ τσαρλατάνος, κρατώντας τὴν ψυχραιμία του, ἀποκρίθηκε θαρραλέα:

— Βασιλεῦ μου πολυχρονημένε, και ν' ἀπαντοῦσα στὰ ἐρωτήματά σου, ἡ Μεγαλειότη σου δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτα. Καλύτερα νὰ μὲ δοκιμάσῃς ἀν μπορῶ νὰ κάμω καλὰ τοὺς ἀρρώστους. Στείλε με λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο νὰ περιποιηθῶ ὄσους ἀρρώστους βρῶ ἐκεῖ, κι' ἄμα δὲν τοὺς κάμω καλὰ, τότε κάνε με ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Σουλτάνος τὸν ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο. Κατόπι τοῦ ὄμως πήγαν κι' οἱ ἔχθροί του, νὰ δοῦνε τί θὰ κάμῃ.

Ὁ τσαρλατάνος κάλεσε ξεχωριστὰ τὸν ἐπιστάτη τοῦ νοσοκομείου και τοῦ εἶπε:

- Θέλεις νὰ σὲ κάμω πλούσιο;
- Βέβαια θέλω.
- Κάνε λοιπὸν ἔ,τι σοῦ λέω και προπάντων μὴ λές σὲ κανένα τίποτα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, βάλε μπόλικο λάδι μέσα σ' ἕνα καζάνι και ζεμάτισέ το.

Ὁ ἐπιστάτης ἐπέτελε κατὰ γράμμα τὴ διαταγὴ τοῦ γιατροῦ. Ὄταν λοιπὸν τὸ λάδι ζεματίστηκε, ὁ γιατρός φώναξε ἕναν ἀρρωστο και τοῦ λέει:

- Αἴντε νὰ κολυμπήσῃς μέσα στὸ ζεματιστὸ λάδι!
- Ἀστεῦσασαι, γιατρέ μου, ποῦ θὰ κολυμπήσω ἐγὼ μέσα στὸ ζεματιστὸ τὸ λάδι;
- Ἀλλωὺς δὲ γίνεσαι καλὰ και θὰ μείνῃς στὸ νοσοκομεῖο γιὰ πάντα.
- Μά δὲν ἔχω και τίποτα, ἀδερφέ! καθὼς βλέπεις, εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου.
- Τότε νὰ πᾶς σπίτι σου.
- Βέβαια και θὰ πάω.
- Κι' ὁ ἀρρωστος ἔφυγε, λέγοντας δεξιά και ἀριστερά πὼς ἔγινε καλὰ.

Οἱ αὐλικοὶ ποῦ τὸν ἀκούσαν, ἔμειναν ἀπαρημένοι.

Ὁ γιατρός μας φώναξε τότε ἄλλον ἀρρωστο και τοῦ πρότεινε τὸ Ἰδιο μπάνιο· μα κι' ἐκεῖνος εἶπε πᾶνω-κάτω τὰ ἴδια και βγήκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, κηρύχοντας πὼς ἔγινε τέλεια καλὰ.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, σ' ὄλους τοὺς ἀρρώστους ὁ γιατρός πρότεινε τὰ ἴδια. Μά κανένας τοὺς βέβαια δὲν ἀποφάσισε νὰ κάμῃ μπάνιο σὲ ζεματιστὸ λάδι, και βγήκανε

ὄλοι ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο λέγοντας παντοῦ πὼς ἔγιναν, χάρη στὸ νέο γιατρό ποῦ τοὺς ἔστειλε ὁ Σουλτάνος.

Εἶναι περιττὸ βέβαια νὰ ποῦμε, πὼς τὸ τέχνημα πέτυχε κι' ὁ γιατρός ἔλαβε μεγάλες τιμὲς ἀπὸ τὸ Σουλτάνο, ἐνῶ οἱ αὐλικοὶ θεωρηθήκανε συκοφάντες κι' ἔμειναν καταγτροπιασμένοι.

Ὁ γιατρός ὄμως ἀντάμειψε πλουσιοπάροχα και τὸν ἐπιστάτη τοῦ νοσοκομείου, ποῦ τόσο καλὰ τὸν βόνησε στὴ δουλειά του. Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

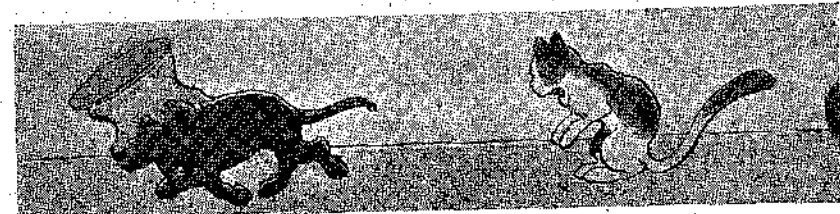
Λ.

Ἦταν μιὰ κίτρινη ζῦμη μέσα σὲ μιὰ πιατέλα, ποῦ θὰ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ, νὰ τὴν πλάσουν και νὰ τὴν βάλουν στὸ φούρο. Αὐτὴ μύριζε τόσο ὀρεχτικά, γιὰτ' εἶχε αἰγὰ και μπόλικο βούτυρο.

Ὁ Καροτῆς πάτησε με τὰ μπροστινά του πόδια στὸ τραπέζι και τὴν εἶδε καλὰ.

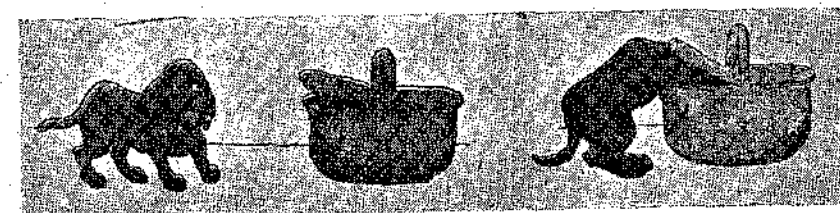
«— Τσουρέκι εἶναι, εἶπε με τὸ νοῦ του. Ἀψητο βέβαια, ζυμαρί, ἀλλὰ... στὴν ἀναβροχιά καλὸ και τὸ χαλάζι...»

Κι' ἔκαμε νὰ χόσῃ τὴ μούρη του στὴν πιατέλα γιὰ νὰ φάῃ ἀπ' τὴ

ζῦμη. Φαίνεται ὄμως πὼς τὸ τραπέζι δὲ σκεκόταν καλὰ στὰ πόδια του. Καὶ με τὸ βάρος τοῦ Καροτῆ, ἔγειρε ἀπὸ τὸνα μέρος. Ὁ σκύλος τότε, θέλοντας και μὴ, κατέβασε τὰ δικά του πόδια ἀπ' τὸ τραπέζι. Μά ἦταν ἀργά. Γιατὶ ἀν τὸ τραπέζι, ξαναγύρισε στὴ θέση του, ἡ πιατέλα ὄμως ἔπεσε κι' ἡ ζῦμη ἀδειάστηκε ὄλη πάνω στὸ κεφάλι και στὸ πρόσωπο τοῦ Καροτῆ.

Γέλια ποῦ ἔκαμε μιὰ γάτα ποῦ ἔτυχε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ σκηνή! Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ κακόμοιρος ὁ σκύλος ν' ἀπαλαχθῇ ἀπὸ τὴ ζῦμη

ποῦ τὸν τύφλωνε. Τὴ σιχάθηκε μὴλα και δὲν ἔβαλε στὸ στόμα του μπουκιά. Καὶ μόλις ἐλευθέρωσε τὰ μάτια του, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἐκεῖνη τόσο πεινασμένος, ὄσο και τὴ στιγμή ποῦ ματῆς.

Παρακάτω, ματῆς σὲ μιὰν ἄλλη αὐλὴ.

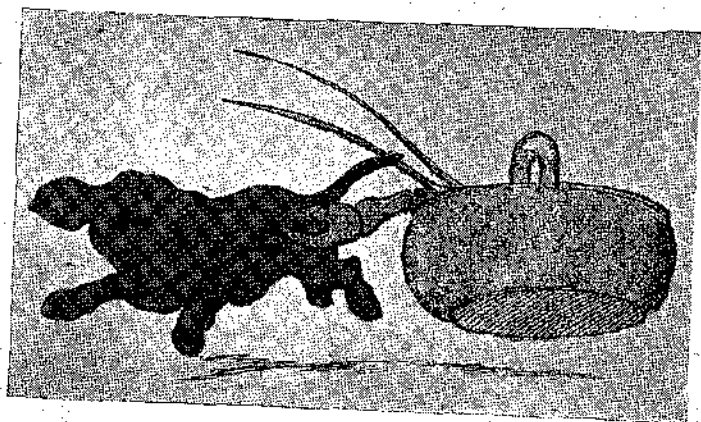
«— Ἐδῶ, συλλογίστηκε, μπορεῖ νὰ εἶμαι πιὸ τυχερός... Για, νὰ τ-δοῦμε!»

Καὶ νὰ, μπροστὰ του ἕνα καλὰθι με τὸ σκέπασμά του μισανοιχτό. Τὶ νὰ εἶχε μέσα; Κᾶτι φαγώσιμο βέβαια...

Μὲ περιέργεια και μ' ἐλπίδα, ὁ πεινασμένος σκύλος σίμωσε τὸ καλὰθι και μυρίστηκε.

Χμ! η μυρωδιά δεν ήταν και τόσο ορεχτική, για ένα σκύλο τουλάχιστο. Τό καλάθι εκείνο θα είχε μέσα θαλασσινά.

ριος άστακός, ζωντανός, ζωντανότατος. Και μιά άπ' τις φοβερές του δαγκάνες άρπαξε άμέσως τόν Καροτή άπό τ' αυτί σάν άταχιο μαθητούδι.

— Άσε με! τού φώναξε, άσε με! πρόστυχε, κακοαναθερμμένος!.. Ά, τ' αυτάκι μου!.. Μά διαν έχει κανένας τέτοιες τοιμπιδάρες, γίνεται μαραγκός, δεν γίνεται άστακός!.. Άσε με, σου λέω, νά φύγω...

Επιτέλους ο άστακός εϋδόκησε νά τού άφήση τ' αυτί. Άλλά σέ τί καλά! Καταξέσκιανμένο, έτρωχε αίματα: ίσως μάλιστα τού έλειπε κι' ένα κομματάκι...

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

Άκροι φίλοι είχαν γίνει πιά οι Άθηναίοι και τά Κουλουρωτάκια. Ο Δαλάκης άγαπούσε τούς καινούργιους του φίλους σά νά τούς ήξερε χρόνια. Μοιραζόταν μαζί τους τά γλυκά και τίς καραμέλλες που τού στέλνανε άπό τήν Άθήνα σ' άδελφές του.

χίσει ν' άνεβαίνη ψηλά, τώρα δά άνέτειλε κι' όμως έλοι σ' το χωριό βρίσκονται σ' το πόδι. Τά μαγαζάκια είναι ανοιχτά, οι γυναίκες σκουπίζουν τίς αϋλές τους κι' οι κότες σκαλίζουν σ' το δρόμο για φαί.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

άρχηγός τών ναυτών, ο Νικόλας. Και μούτσος; Ά! Μούτσος ο Παναγής. Είναι τό τελευταίο ζώϊμα. Τό τελευταίο άπ' όλα είναι νά είσαι μούτσος. Όλοι διατάζουν:

Είχε δει φουρτούνες και φουρτούνες. Ταξίδεψε για τά νησιά, για τήν Πόλη, για τή Μαύρη Θάλασσα. Χειμώνας καιρός, τά βαπόρια ποδίζαν, μά τό καικί τού καπετάν Γιάννη προχωρούσε. Δέν είχε λιμάνι και έλιμάνι.

Ο καπετάν Θανάσης, πάντα σ' το τμήνι, δέν παύει νά φωνάζει. — Βίρα παιδιά! Βί-ραααα!!!! — Κουράγιο παιδιά! Κου-ρά-γιόσοο!!!!

— Ντούκου, ντούκου, ντούκου, ντούκου! Δυνατά! Πιό δυνατά! Έτσι πρέπει. Νά γίνεται ταραχή. Θόρυβος. Σάν άληθινές μηχανές!

Ακολουθεί

Ακολουθεί

συσσίτιο για τέτοιους ναυτικούς. Ο καπετάνιος μοιράζει δίκαια σ' όλους το ψωμί, το τυρί, το κρεμμύδι, την πατάτα.

"Αχ! Τι γλυκό το κρεμμύδι! Κι' η πατάτα σαν γλύκισμα! Το ψωμιστόρι μαγεία! Οι φίλοι μας καιάπιανε και την τελευταία μπουκιά. Άλληλοκοιτάζονται.

— Τίποτ' άλλο παιδιά; Έχει κανείς σας; ρωτά ο καπετάνιος. "Όχι, δέν έχουν άλλα τίποτα.

— Τι ώρα να είναι; Θέλει να μάθω ο Άγγελος.

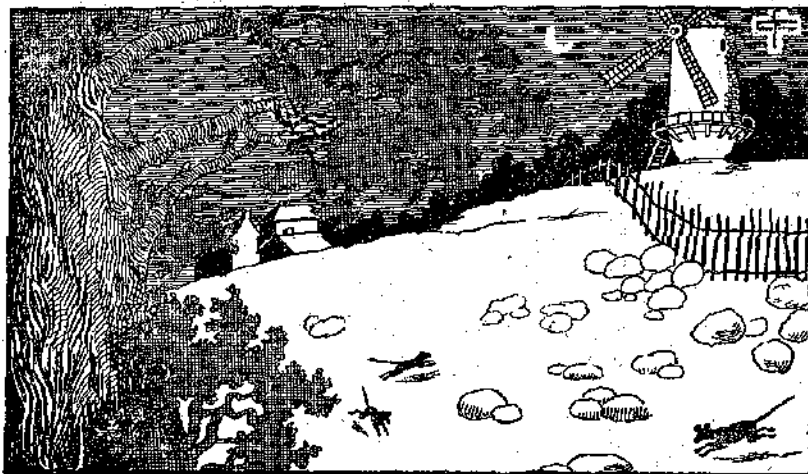
— Ώρα που τρώνε, λέγει ο Κώστας, που ήταν ο πιδ χοντρός απ' όλους. Και κανείς δέν έχει άμφισβόλια. Ήταν χωρίς άλλο ώρα που τρώνε, που θα έπρεπε να φάνε. Το καλύτερο ρολόι είναι το στομάχι.

"Ένας-ένας λοιπόν κατέβηκαν από το βαπόρι οι ναυτικοί μας κι' άρχισαν, γιάλο γιάλο, να βαδίζουν προς το χωριό.

(από Νησί)

ΤΡΕΙΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Οι άδουραίοι βγήκαν τη νύχτα για ν' άλωνίσουν. Δέν βλέπουν όμως την κουκουβάγια που τους παραμονεύει. Τη βλέπετε σεις; Άνεκρινόθη από τον Γεώργιον Άβέρωφ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από HENRI JEANNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Ριρής άκουγε με προσοχή τα παράξενα αυτά λόγια. Δέν τα καταλάβαινε βέβαια καλά; έβλεπε όμως πως είχε μπροστά του ένα φίλο που του έδινε βοήθεια. Η καρδιά του έρημου παιδιού συγκινήθηκε. Και το χλωμό στοματάκι του πρόφερε:

— Είστε καλός!

"Άγγελος ή όχι, ήταν κάποιος που ενδιαφερόταν γι' αυτόν, που τον λυπόταν. Και κατάλαβε μ' ευχαρίστηση το έξυπνο και γελαστό πρόσωπο του νεαρού καλλιτέχνη.

Θά τον έσωζε όμως αλήθεια; Θά τον άφινε ο Άσφαλαχτός; Πώς θά τάβαζε με τον κολοσό εκείνο ο μικρόβλος αυτός; Ήταν αδύνατο να φανταστώ πως σε μια άλλη θά μπορούσε να νικήσει. Γι' αυτό δέν είχε μεγάλες ελπίδες πως, μ' άλλη την επέμβαση του άγγελου, ή κατάστασή του μπορούσε ναλλάξει.

"Αδιάφορο! ή συμπάθειά του τον έγχαρδίωνε.

— Ναι, είστε καλός! του ξανάπε. — "Όπως όλοι οι άγγελοι, άποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Σου δίνω μάλιστα την άδεια να μου μιλήσ στην ένική. Νά μου λές «είσαι», όχι «είστε»... Νά μου λές «εσύ», όχι «σείς»... Τελος πάντων θέλω να με θεωρήσ φίλο σου.

Στο μεταξύ λύθηκαν οι πολύπλοκο κόμπιο που είχε φιλοτεχνήσει ο Άσφαλαχτός' τα σχοινιά που έσφιγγαν τον κορμό του Ριρή έπεσαν, κι' ο μικρός ξαναβρήκε την ελευθερία των κινήσεών του. Το πρώτο που έκανε ήταν να πέσει αθρόμωτα στην άγκαλιά του ελευθερωτή του και να τον φιλήσει από ευγνωμοσύνη δυο-τρεις φορές.

— "Εί! έ!... φτάνει! του φώναξε παιδρά ο Φιλμάκης. Δέν έκαμα δά και τίποτα σπουδαίο. Καθένας, άν σ'

έβλεπε έτσι δεμένο, ή πρώτη του σκέψη ήταν να σ' λύσει. Αυτό έκαμα κι' εγώ. Πές μου τώρα, τί σου συμβαίνει ένένα:

— Νά, με είχαν δεμένο δώ-μέσα, άποκρίθηκε ο μικρός μ' ένα μεγάλο στεναγμό.

— Αυτό το ξέρουμε. Άλλά ποιός; γιατί;

— Η Λάμια κι' ο Άσφαλαχτός. — Τι ώραία όνοματάκια! Χμ, και πολύ ταίριαστά. Τους είδα εγώ. Η Λάμια δέν είναι ή γριά; Κι' ο Άσφαλαχτός δέν είναι κείνο το κτηνος που σ' έπιασε με τη θηλιά; Δέν πιστεύω να είναι οι γονείς σου...

— "Α, όχι! τί λέτε;!

— Το πιστεύω και χωρίς έρχο... "Όπωςδήποτε, για να σ' κάνουν έτσι, κάτι θά σου είναι... κάποια έξουσία θάχουν επάνω σου.

— Ναι, άποκρίθηκε θλιβερά ο Ριρής: γιατί πέθανε ο παππούς μου...

Και διηγήθηκε στο σωτήρα του δυ-πως μπόρεσε την ιστορία του: πως πέθανε ο κ. Λοράντ, πως πήγε στο σπίτι ο κ. ειρηνοδίκης, και τί έλεγε επάνω-κάτω ή διαθήκη που βρήκε στο συρτάρι του παππού και τη διάβασε μπροστά σε όλους. Αυτή ή καταραμένη διαθήκη—καθώς είχε καταλάβει ο μικρός—τόν έριξε στην έξουσία της Λάμιας και του Άσφαλαχτού. Ο Φιλμάκης, καθισμένος χάρω σταυροπόδι, άκουγε με την άρμόζουσα στην περίπτωση σοβαρότητα τις συγκινητικές αυτές έκμυστηρέσεις. Κι' από το ενδιαφέρο που αισθανόταν, είχε ξεχάσει δλωσοδίλου τον καημένο τον κδρ-Γουριστή, που φόλαγε απέξω με το σκύλο.

«Μά τί κάνει κει-κάτω; μουρμούριζε αυτός. Νομίζω πως βρίσκεται και κουβεντιάζει σε κανένα σαλόνι: Δέν καταλαβαίνει λοιπόν πως πρέπει να του δίνουμε από δω το γρηγορότερο;»

— Δέν θά μείνης πια μ' αυτά τα κτήνη! φώναξε με άγανάκτηση ο Φιλμάκης, αφού ο Ριρής τελείωσε την ιστορία του. "Εγώ σου το λέω! Θά σε άποσπάσω από τα νύχια τους!

— "Εσείς... εσύ... θά με πάρης από δω; φθόβρισε ο Ριρής με χαρά κι' έλπίδα.

— Ναι!... Κι' ο Τρινολά άς κάμη δ,τι θέλει!... Για το Γουριστή δέν λέω, αυτός κάνει δ,τι θέλω εγώ... Σε παίρνω!... Σκοπίσε τα μάτια σου και σήκω. Τα βέσανά σου τελείωσαν. Θέλεις να ρθής; "Έχεις εμπιστοσύνη σε μένα;

— Θέλω! έχω! φώναξε ο Ριρής άγκαλιάζοντας πάλι το νεαρό του προστάτη.

— Λοιπόν έλα! είπε με συγκίνηση κι' ο Φιλμάκης. Άνέβα στον ώμο μου. Ο Γουριστής θά σε τραβήξει έξω.

Ήταν βέβαια πολύ σοβαρό αυτό που αναλάμβανε τώρα ο Φιλμάκης, χωρίς να συλλογιστώ καμιά συνέπεια. Άλλά έτσι το άπαγόρευε ή καλή του καρδιά κι' έτσι έκανε. Για τάλ-λα άδιαφορούσε. "Ένα μόνο ήξερε: πως δέν θά άποχωρούσε μπροστά σε κανένα εμπόδιο. Οργανώζοταν γενναία για να έξασφαλίση την ελευθερία και την εδτυχία στο κακόμοιρο εκείνο, το έρημο άγοράκι.

Πλησίασε το φωταγωγό και φώναξε:

— "Ε! Γουριστή! Το πρόσωπο του ψηλού ανθρώπου πλαισιώθηκε στο άνοιγμα.

— "Ε! τέποφάσις επίτέλους;

— Ναι... θά βγομε... έτοιμάσου να πάσης το μικρό.

— Καλά... δός μου τον. Ο Γουριστής ήξερε πως με το Φιλμάκη κάθε άντιλογία ήταν περιττή. Κι' έτοιμάστηκε.

Ο Ριρής είχε σκαρφαλώσει στους ώμους του σωτήρα του. Από κει, σκύδοντας κι' απλώνοντας μόλις τα μακριά του χέρια, ο Γουριστής τον

"Ο Μιστού, άμα ελευθερώθηκε από το δίχτυ... (Σελ. 497, στ. β')

έβγαλε έξω. Ο Μιστού, κουνώντας την ουρά του, παρακολούθησε τη σκηνή. Κι' όταν βγήκε ο μικρός του κύριος, ο σκύλος έρμησε πάνω του σαν τρελός από τη χαρά του. Μά κι' ο Ριρής τον άγκαλίωσε και τον φίλησε.

— Νά, το σκυλάκι μου! Το καλό μου το σκυλάκι! έλεγε.

Και γυρίζοντας στο Φιλμάκη, που είχε βγει κι' αυτός από το δπάγειο, τον ρώτησε:

— Μπορώ να πάρω μαζί μου και το Μιστού;

— Βεβαίότατα! άποκρίθηκε ο Φιλμάκης πριν προφθάσ ο Γουριστής να νοίξη το στόμα του. Δέν θέλω να σε χωρίσω απ' το φίλο σου. Πές του μόνο να μη γαυγίζει. Πρέπει να φέγουμε κρυφά.

— Και γρήγορα! πρόσθεσε ο Γουριστής ξεκινώντας.

Με τόνα χέρι κρατούσε το Ριρή, που στο πλάι του ο Μιστού χοροπηδούσε, και με άλλο τη μηχανή του.

— Πηγαίνετε μπροστά κι' έφτασα! είπε ο Φιλμάκης, που άρχισε άξαφνα να τρέχη αντίθετα.

— "Ε! που πάς πάλι; ρώτησε ο Γουριστής.

Άλλά δέν έλαβε άπάντηση. Ο Φιλμάκης έτρεχε προς το σπίτι. Είχε συλλογισθεί πως ο άγγελος ελευθερωτής έπρεπε να γίνη και «άγγελος τιμωρός» ή, άν θέλετε, διαβολάκι. Και φθάνοντας στο παράθυρο, που ο Άσφαλαχτός κι' ή Λάμια το είχαν άφήσει μισανοιχτό για τη ζεστη, σκαρφάλωσε, το άνοιξε και, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μέσα στην τραπέζα. Ξεκρέμασε γρήγορα γρήγορα δυο μπερντέδες και μ' αυτούς έδεσε τους μεθυσμένους καλά στις καρέκλες τους. "Επειτα έκαμα δυο χάρτινους σκούφους και τους τους έφόρεσε.

«"Ετσι! έλεγε κόνοντας' για να μάθετε άλλη φορά να δένετε έν' άνυπεράσπιστο παιδί!... Κρίμα να μην είμαι εδώ, να ιδώ τα μούτρα σας όταν θά ξυπνήσετε!»

Την τελευταία στιγμή, είδε στο τραπέζι κι' ένα πιάτο κρέμα μισοφαγωμένη. Τους πασάλευσε μ' αυτή τα πρόσωπα— γρόλλισαν εκείνοι στον ύπνο τους μά δέν ξύπνησαν— και βγήκε γελώντας από κει που είχε μπει.

Δέν άργησε να φτάση τους συντρόφους του. Νά, τώρα μπροστά τους κι' ο τοίχος. Βρήκαν το χάλκισμα, σκαρφάλωσαν άπάνω, κατέβηκαν από τάλλο μέρος και χώθηκαν στο δάσος.

Η καρδιά του Ριρή χτυπούσε δυνατά καθώς, άνοιγοντας δυο μπερούσε τα μικρά του σκέλη, άκολουθούσε τους ελευθερωτές του.

Ο Φιλμάκης τον κρατούσε απ' το χεράκι. Ο Μιστού πήγαινε μπροστά σαν πρόσκοπος κι' ο Γουριστής άποταλούσε την άπισθοφυλακή. Δέν ήταν βέβαια κανένας κίνδυνος. Η νύχτα όμως, οι μάρες αιλουέτες των δέντρων και των θάμνων κι' οι παράξενοι νυχτερινοί κρότοι φόβιζαν το μι-

κρό, που έτρεμε και στο παραμικρό θόόισμα, φανταζόμενος πάντα πως ή Λάμια κι' ο Άσφαλαχτός τον κουνήγούσαν...

— Μή φοβάσαι, του έλεγε ο Φιλμάκης που μάντευε το φόβο του. Αυτοί δέν θά ξυπνήσουν παρά άδριο. Άλλά θά είναι πολύ άργά για να μές φτάσουν. Γιατί μη νομίσης πως θά

— Νά, το καλό μου το σκυλάκι! (Σελ. 499, στ. α')

πηγαίνουμε δλο με τα πόδια... "Ε, κδρ Γουριστή! το αυτοκίνητο είναι κείνο που βλέπω κει-πέρα;

— "Ολάκερο! άποκρίθηκε ο Γουριστής.

— Νά λοιπόν τί καλός που είναι ο Τρινολά! Έκαμε άμέσως δ,τι του έγραψα!

Ήταν πραγματικώς το αυτοκίνητο του Τρινολά, σταματισμένο στο μέρος ακριβώς που του είχε πει ο μικρός άπεσταλμένος.

Άς έκανε κι' αλλοίως ο άπειρηματίας, ο ίμπρεσαάριος του Κινηματογράφου. Ο Φιλμάκης ήταν «ο μικρός βασιλιάς» του θιάσου του, ο άπαράμιλλος καλλιτέχνης που τον διαφιλονεικούσαν όλοι οι συγγραφείς κινηματογραφικών έργων. Πώς να μην πήγαινε να τον πάρη με το αυτοκίνητο, αφού τίποτα είχε διαταγή; Το δέν έπέβαλλε το συμφέρο της έταιρείας, το ίδιο του το συμφέρο.

Οι μικροί μου αναγνώστες καταλαβαίνουν τώρα ποιός δεσμός ένωσε τον Τρινολά με το Φιλμάκη; Ο πρώτος σκηνοθετούσε τα έργα, έπιστάτουσε στο «γύριμά» τους, έφρόντιζε

για όλα, ως τις ελάχιστες λεπτομέρειες. Ο δεύτερος ζει με τους φίλους που έγραψαν γι' αυτόν αποκλειστικά οι συγγραφείς.

Ο Γουιστόνς πάλι, με τη θαυμαστή μηχανή του, φωτογράφησε τις διάφορες σκηνές, καθώς παιζόνταν από το Φιλμάκη και τους άλλους ηθοποιούς του θιάσου. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' η μίς Ρόζα Μόβ.

Απ' αυτή άκομα την ηλικία, ο Φιλμάκης ήταν μια δόξα της δόνης, ένας μικρός κινηματογραφικός «αστήρ». Με το πρώτο τάλαντό του, την απάραμιλλη μιμική του και τα έξυπνότατα κωμικά του εδρήματα, ξετρέλαινε τον κόσμο και προπάντων τα παιδιά.

Ο Τριολά μπορεί και να μην αγαπούσε το Φιλμάκη, και μόνο από συμπέρο να του έκανε τα καπρίτσια του και γάθελε να τον έχη πάντα ευχαριστημένο. Ο Γουιστόνς όμως είχε γι' αυτόν μια μεγάλη, τόσο θερμή όσο κι' αφιλόκληρη άφοσίωση. Έθαύμαζε το μικρό καλλιτέχνη και το θεωρούσε τιμή του και καμάρι του που «επαίρνε» με τη μηχανή του και τις παραμικρότερες γκριμάτσες του. 'Αδιάφορο αν υποχωρούσε στις ιδιοτροπίες του γρινιάζοντας, άπρημα του ήταν κατευχαριστημένος. Γρινιάζε, παραπονιόταν κι' ο Τριολά, άλλ' αυτός ελιχνότανε...

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ο καιρός που θα ξαναβάλουμε τη μαύρη ποδιά και θα ξαναπαίρουμε τα βιβλία υπό μάλης — έγραφε προχτές στη Διαπλάσι μια γνωστή Διαπλασοπούλα. Η φράση αυτή έφερε άμέσως μπροστά μου την εικόνα της μικρής ή της μεγάλης μαθήτριάς, όπως τη βλέπουμε στους δρόμους — και τους πιο κεντρικούς και τους πιο άποκεντρους — τις ώρες που ανοίγουν ή σχολάζουν τα κάθε λογής παρθεναγωγεία: με τη σκούρα ποδιά-ρόμπα με τα μακριά μανίκια, που τη σκεπάζει από πάνω ως κάτω με τη βαρεία σάκκα των βιβλίων κάτω απ' τη μασαχάλη με το βιαστικό βήμα και το σκεπτικό, το άφηρημένο ύφος, όταν πάη τουλάχιστο μονάχη... Πόσες τέτοιες εικόνες, πόσες μαθήτρες στους δρόμους της πόλης αυτές τις ώρες! Είναι δλάνερος στρατός. Με τη διαφορά πως δεν πάει μαζεμένος, συνταγ-

μένος, πυκνός, με σημαία μπροστά, με σάλπιγγες ή με μουσική, αλλά σκόρπιος, άραιός, σε μικρές-μικρές ομάδες που τις χωρίζει κάποτε μεγάλη απόσταση, ή και σε μονάδες...

Παράλληλα κινείται — ή κινητοποιείται, για να το πούμε στρατιωτικότερα — κι' ο άλλος μικρός στρατός από μικρούς ή μεγάλους μαθητές. Οι περισσότεροι φορούν ναυτικά: άλλοι καινή παιδαγωγική φορεσιά με μαθητικό μόνο πηλίκιο, την περίφημη «κουκουβάγια» άλλοι, τέλος, την ιδιαίτερη στολή του σχολείου τους. Όλοι όμως κρατούν μια σάκκα με βιβλία, ή μερικά βιβλία και τετράδια δεμένα μαζί με πέτσινο λουρί. Κι' είναι συνήθως ζωηρότεροι από τις μαθήτρες. Μιλούν μεταξύ τους δυνατά, γελούν, ξεφωνίζουν, κυνηγιούνται, κάνουν τρέλες και κάποτε μαλώνουν. 'Ακόμη και κείνοι που πηγαίνουν μονάχοι, σιγοσφυρίζουν κανένα σκοπό και κοιτάζουν δεξιά κι' άριστερά σ' ανώνυμους κανένα σύντροφο για παιχνίδια. Σπάνιοι είναι κείνοι που πηγαίνουν βιαστικοί και σκεπτικοί σαν τις μονάχες μαθήτρες.

Οι δυο στρατοί πηγαίνουν σε διαφορετικά σχολεία — όταν δεν πηγαίνουν σε «μικτό» — αλλά για τον ίδιο σκοπό. Είναι δυο στρατοί που κάνουν έναν. Και θυμούμαι τώρα το μαθητικό στρατό του Ντά 'Αμίτσι. Τον αναπαράσταίνει θαυμάσια σε μερικές σελίδες από το περίφημο βιβλίο του «Καρδιά» («Сuοгe») που έλληνικά πρωτοδημοσιεύθηκαν στη «Διάπλασι». Ο στρατός αυτός αποτελείται απ' όλα τα παιδιά της γής, άγέρια και κορίτσια, μεγάλα και μικρά, που πηγαίνουν κάθε πρωί στο σχολείο για να μάθουν γράμματα. Τον φαντάζεστε τον άπέραντο, τον τεράστιο αυτό μικρό στρατό; Περπατεί σε πόλεις, σε μεγαχώρια και σε χωριά. Περνά ώραιο μεγάλες δρόμους με πεζοδρόμια και δενδροστοιχίες, και δρόμους στενούς και άνωμαλούς, με χαλασμένο κανιτερύμι. Με και δημοσιές της έξοχης, και μονοπάτια άκομα μέσα σε άσχημη ή σε χωράφια. 'Εδώ οι μικροί στρατιώτες περπατούν κάτω από φλογερό ήλιο, μαυροί, μελαχίοι και μισόγυμνοι. Άλλοι πατούν στα χιόνια και φορούν γούνες για να μην παγώσουν από το κρύο. Σ' όλους τους τόπους, σ' όλα τα πλάτη, σ' όλα τα κλίματα, ο μικρός στρατός, ποικιλόμορφος, πολύχρωμος, πολύγλωσσος, άπλώνει τις άμέτρητες φάλαγγες του. 'Ός και στην έρημο με την πυρωμένη άμμο, ως και στην κάτασπρη, την παγωμένη στέππα. 'Εδώ πηγαίνει σε σχο-

λεία που μοιάζουν με παλάτια, εκεί σε σχολάκια που δεν είναι παρά κάλυβες, κι' άλλου κάνει το μάθημά του στο ύπαιθρο, στη σκιά πελώριων δέντρων...

Όλες οι φυλές, όλες οι ράτσες του κόσμου αντιπροσωπεύονται στο μικρό αυτό στρατό. Είναι παιδιά άσπρα σαν το χιόνι του τόπου τους, με ροδοκόκκινα μάγουλα και με μαλλιά ξανθά σαν τον ήλιο. Είναι παιδιά με μαλλιά μαύρα σαν τον έβενο, και με σκούρο πετά σαν το πρωινό σας καφέ με γάλα. Είναι παιδιά κιτρινωπά, με λοξά μάτια και με κοτσιδοίλες, άν κι' άγέρια... Κι' είναι παιδιά κατάμαυρα, σωστά άραπάνια, με τις πλακουτσές μύτες και τα φοβερά έκείνα άσπράδια των ματιών. Γιατί και τα παιδιά της κεντρικής 'Αφρικής πηγαίνουν σήμερα σε σχολεία. Με τον πολιτισμό, ή παιδεία ξεπλώθηκε παντού. Και δεν υπάρχει πιά χώρα κάτω απ' τον ήλιο — έκτός από τις λιγοστές εκείνες όπου κατοικούν άληθινοί άγριάνθρωποι, — χωρίς σχολείο, χωρίς δάσκαλο και χωρίς στρατό από μαθητές και μαθήτρες.

Την αναπαράσταση αυτή ο Ντέ 'Αμίτσις τη βάζει στο στόμα ενός πατέρα, που ο μικρός του γιός δυστροπεί μια μέρα να πάη στο σχολείο. Συλλογίσου, του λέει, τα εκατομμύρια των παιδιών που αυτή την ώρα, σ' όλο τον κόσμο, πηγαίνουν στα σχολεία τους, — συλλογίσου αυτό το στρατό του φωτισμού, του πολιτισμού, της προόδου, και μνη είσαι, παιδί μου, λιποτάχτης! — Δεν θ' έξιζε να το πη κανείς, να το θυμίση, και σ' εκείνους που είναι τώρα λυπημένοι γιατί ξαναρχίζουν τα μαθήματα, σ' εκείνους που θάθελαγ να ραχατεύουν άκομα και να τεμπελιάζουν στην έξοχη... 'Ευτυχώς, στον κύκλο μας, αυτοί δεν είναι πολλοί. 'Όπως να μην είναι και κανένας. Γιατί όλα τα Διαπλασοπούλα, στοχάζουμαι, χαίρεστε τώρα που ξαναβγαίνει το σχολείο. Τό είχατ' επιθυμήσει, είχατε βαρεθεί την άργία των διακοπών κι' είστε πολύ ευχαριστημένοι που θα ξαναφορέσετε τη μαύρη ποδιά — τα κορίτσια — και θα ξαναπαίρετε τα βιβλία υπό μάλης — αυτό κορίτσι και άγέρια. Σεις τα Διαπλασοπούλα δεν είστε ποτέ λιποτάχτες από το μικρό στρατό του φωτισμού, του πολιτισμού, της προόδου. 'Όλοπρόθυμα θ' έξαγαπάτε τώρα να μάθετε, να φωτισθήτε, για να διδάξετε κατόπι, να επηρεάσετε, να φωτίσετε άλλους, και να συντελέσετε έτσι στην πρόοδο της πατρίδας σας. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ένα βράδυ άποφασίσαμε να πάμε στ' 'Αμπελάκια να περάσουμε την ώρα μας. Μπήκαμε στη βάρια και χαρούμενοι ξεκινήσαμε. Ο ουρανός όλοκάθαρος, μόνο στη δόση ήταν μερικά χοντρά, γκριζα σύννεφα. Σηκώσαμε τα πανιά και πηγαίναμε έξωχα, Που και που σά λαμπερά φίδια οι άστραπέδες σάκζανε τα μαυριδερά σύννεφα δυτικά. Μερικοί από την παρέα μας φωνάζανε να γυρίσουμε μη μας πιάσει ή βροχή. Άλλά που άκουγε ο μάραμπα Μιχάλης...

— Δεν έχει βροχή, βρε άδερφέ! Τά θαλασοπούλια πετούσανε γύρω γύρω, βουτούσανε και πάλι σηκώνονταν ψηλά κράζοντας.

Τό ταξίδι μας έξακολούθησε όμαλό, γαλήνιο κι' ήρεμο ως τα Πευκάκια — ένα καφεδάκι παραθαλάσσια χτισμένο επάνω σε βράχους και γεμάτο πεύκα.

Δέσαμε στη γέφυρα κι' άρχισαμε να περνάμε τή θερισμένα χωράφια, τ' 'Αμπελάκια. Σε λίγο όλοι μας καθίσαμε — σιδάδατο, κειράζοντας — ο ένας τον άλλο — στο παραθαλάσσιο και ρομαντικό «'Αμπελάκι», που χαιδεύεται διαρκώς από τ' άνάλαφρα θαλασσινά άέρια.

Όλοι μας όμως άνησυχούσαμε που βλέπαμε τον άέρα να δυναμώνη, τη θάλασσα ν' αναταράχξη και τις βροντές να μ' άπειλούν. Σηκώθηκαμε και φύγαμε προτού νάβρη ή μπόρα. Βιαστικοί γυρίζουμε στη βάρια κι' εκεί που είμαστε έτοιμοι για να φύγουμε, κάποιος φωνάζει πως είδε έναν πλώριο κάβουρα — άφορη για να τρέξη ο 'Αποστόλης μέσα στο βράχια.

— Μπουρίνι, 'Απόστολε, έρχεται, Μπουρίνι!... άνοθος έφαγα τον μάραμπα Μιχάλη να φωνάζη. Ο 'Αποστόλης τό δικό του.

— Βρε άντε, σου λέω, να φύγουμε! Στο κωρού την πόρτα, όσο θέλεις βρόντα. Ο 'Αποστόλης ούτε τό κουβάει. Άλλά φαίνεται πως στο τέλος φοβήθηκε και τρεχάτος μπαίνει. Μά... κατόπι έορτής. Δεν προσφαινούμε να σηκώσουμε τα πανιά και πάλι ένα μπουρίνι! σωστή κοσμοχαλασιά.

Η βάρια μας τρέχει δαιμονισμένα, ή καλύτερα πετάει. Τά πανιά μας τα έχουμε μισοσηκωμένα, κι' ο μάραμπα Μιχάλης στέκεται όλόρθος στο ένα χέρι έχοντας τό τιμόνι και με τ' άλλο τή σκότα. Σωστός θαλασοδύτης!

Στό λεπτό ή θάλασσα άγρίεψε, πηδούμ κίματα βουνά που τις κορφές τους ό άγέρας τις παίρνει και τις σκορπά σε λεπτότατες στάλες. Συχνά ο μάραμπα Μιχάλης, μ' άνθαρρθεί με τά λόγια του.

— Νά, όπου νάσαι θά περάση, δεν έχουμε άνάγκη... Οι γυναίκες έξανιλούν όλα τά φωνήνα για ένδειξη τρέμου.

Όσο για τόν 'Αποστόλη, αυτός δεν λέει τίποτα ο κακομοίρης, ούτε και φωνάζει, αλλά κίτρινος σαν τό λεμόνι διαρκώς άνασηκώνεται. 'Εγώ... έσκαζα στα γέλια βλέποντας την κωμικοτραγική αυτή σκηνή.

Απότομα ο άέρας κόβεται όλότελα, ή βάρια μας σταματάει και χορσάει. Σ' ενέργεια τά κουριά! 'Ευτυχώς τό διάστημα είναι λίγο.

Όλοι τους τό φυσούν και δεν κρυώνουν. Πήγε ο 'Εβραός να καβαλλικήψη κι' έτυχε ήμερα Σάββατο. Ταξιδιώτης

ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Η γιασεμιά ή μεγάλη, που άγκάλιαζε τή μαρμαρένια σκάλα του σπιτιού τους, ήταν γεμάτη γιασεμιά. Πλήθος άνθίζαν κάθε πρωί και βράδυ, και σπρόντωναν τά σκαλιά με δσα πέφταν πέρα ως πέρα. Τά γιασεμιά, τ' άγαπημένα λουλούδια της μαμάς... Βαστούν όλο τό καλοκαίρι, με θά τή άφινε άραγε ο μπαμπάς να ξαναπάη; 'Ελεγε πως δεν πηγαίνουν τά μικρά παιδιά στο νεκροταφείο κι' όλο περπατο τήν έστειλε με τή μπόνα της.

Κάθε φορά που θά πήγαινε ή μαμά — σ' όζουσε — με τή θεία της και τό μπαμπά της στο χορό, καθόταν ή Λιλίκα στη μαρμαρένια σκάλα, ραδούσε τά πιο τρυφερά γιασεμιά και τά μπηγε σε κάτι ψηλά έυλαράκια. Τά έκανε μπουκέτα, τά έδενε όμορφα-όμορφα, κι' ύστερα όταν θάφευγαν για τό χορό, και πήγαινε να τους πη καληνύχτα, κάρφωνε απ' ένα μπουκετάκι στο στήθος της μαμάς και της θείας και στη μπουκουνιέρα του μπαμπά.

Τή φιλοσύνη και καθένιας της πληρώνας, γελώντας, τό μπουκέτο του. Πόσες φορές θά είχε πουλήσει έτσι τά μπουκέτα της, όπως είδε να πουλούν, όταν πήγαιναν περίπατο, σε πανσεράκια μικρά παιδιά και γέροι...

Όσα λεπτά έπαίγνε τάβαζε σ' ένα μικροδάκι πέσινο πορτοφολάκι, κι' όταν έχοχόταν ύστερα φτωχός στην πόρτα της, έτρεχε κρυφά-κρυφά και τού τό άδειάζε στο χέρι.

Τους λυπόταν πολύ τους φτωχούς, τά γυμνά, τά νηστικά παιδιά, τους σακάτηδες γέροντες, και τά όρφανά. Τά όρφανά... Νά κι' αυτή τόρα όρφανό. Πάνω να της τόλεγε πως θάχανε τή μονούλα της; Γιατί Χριστέ μου; Πάντα στην προσευχή της παρακαλούσε. «Νά φυλάξ, Χριστέ μου, τή μαμά, τό μπαμπά από κάθε κακό...» Γιατί της τήν πήρε;

Και στάλαζαν τά δάκρυά της. Σήμερα τά μόδιες όλα, γέμισε ένα δλόκληρο κανέρι, κι' ήρθε και τάδεασε στο μάρμαρο τού τάφου.

Τά σκόρπια σε τά μαύρα μαλλιά της μαμάς της. Και γελοίος ή μαμά... Και γυάλλιζαν τά μάτια της παράξενα, και πως της πηγαίναν τά γιασεμιά, έτσι οίχρμένα άταχα στα μαλλιά της!... — Μαμά, σούφερα γιασεμιά. Κοίτα... γιασεμιά που σ' άρσαν τόσο. Δέ μου μιλάξ; Μαμά... φίλησέ με.

Έσχυβε τό μέτωπό της, με ή μαμά με όλο και ξεμάραινε και χανόταν κι' άκούμπησε σε κάτι κούφο. 'Ανατόχιασε, κοίταξε καλά-καλά τό μάρμαρο και τά λουλουδάκια τά μονοκίεμνα.

Τά δάκρυά της έπαψαν πιά. Σηκώθηκε σιγά-σιγά, κοίταξε γύρω της, και

τότε μονάχα παρατήρησε τους σταυρούς και τά μάρμαρα, τό εκκλησάκι στο βάθος που μόλις ξεχώριζε στο σούδαμπα, τά κινναρίσια, άίονος τή βραχνή φωνή τού γκωγνή.

— Έλα, Λιλίκα, κι' είναι πιά άργά, της έλεγε και της ξανάλεγε ή μπόνα της.

Κοίταξε πάλι τόν τάφο της μανούλας της. 'Αχ, Θεέ μου, άς τήν άφιναν ήσυχη να κλάψη, να κλάψη, τί κι' αν είναι άργά; Είναι άργά... Και ποιος έβρει αν ο μπαμπάς θά τήν ξανάφινε νάβρη.

Ανθρακίνη Λεμονιά

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Όταν ο ήλιος ερχνει τις τελευταίες του άκτίνες σαν γλώσσες φατεινές, γυρμένες κιά πίσω από τή θάλασσα, κι' όταν γύρω σύννεφα με τίτάνες διαφανείς με άγνοές και ζοηρούς χρωματισμούς, ροζ, μωβ, κίτρινο, μπλε, κόκκινους στέκουν σαν φύλακες λαμπροφωρεμένοι ως ότου όχι μόνον χαθή αλλά και ή λάμψη που άφινει στο πέραςμά του σβήσει, τότε ή ψυχή μου φαίνεται να έλευθερώνεται, ν' αναπνήη. Τό πνεύμα μέσα σ' αυτή τήν ήσυχη κι' άπιλητική άρα ύπνεται, κι' αισθάνομαι μια χαρά, έναν ένθουσιασμό άπερίγραπτο.

Έχω άνεβει κάπου ψηλά στην άγαπημένη μου τράτασα, που γύρω-γύρω πλέκεται με σκαρφήνη κληματαριά. 'Εκεί ο ουρανός ξεσκεπάζεται πλατύς στο μάτι μου, βρισκομαι πιο κοντά του.

Στόν άπέραντο αυτό θάλο που και που συννεφάκια κάτασπρα σαν έσομένο μπαμπάκι, άλλου πικνότερα κι' άλλου άραιότερα αιώροδνται.

Ταντώνω τά μάτια μου κήπως δώ τί κρύβεται πίσω από τό μπλέ αυτό βέλο.

Τίποτα, μπλέ όλο μπλέ, και κάτω απ' αυτό μόνο στέγες σπιτιών, με κόκκινα κεραμίδια.

Λίγο παρέκει μέσα σ' αυτά τ' άψυχα, κάτι που ζει προβάλλει τό φροντωτό του κεφάλι, πιο ψηλά απ' ό,τι είναι γύρω του. Ένα δέντρο, ίσως μουριά, καταπράσινο. Τά φύλλα του μόλις άνοιξαν και φαίνονται σαν δαντελένια. Στόν ελάχιστο άνασαμό τού άνέμου, τά κλαδιά του κινούνατι χαριτωμένα, και τά φύλλα του φωνούνας τό ένα τ' άλλο, παράγουν τέτοιους ήχους που μου φαίνονται σαν μελωδίες άμίμητες, ναουριστικές.

Πόσα χρόνια να είχες ζήσει ως τόρα! Πόσα θά είχες ίδει! Πόσα νέα θά σου έχον φέρει οι φλόγαρι τραγουδιστές που δέχτηκες στο φύλλωμά σου.

Έτσι πάντα σε θυμάμαι. Ο χρόνος δέ φαίνεται ν' άφινη τά ίχνη του επάνω σου. Τό χερμάνα σαν σ' έβλεπα γυμνό σε λυπόμουν. Τί άλλόκοτο πράγμα! Ρίχνεις τό φύλλωμά σου, άντι να ντύνεσαι. Δεν κρυώνεις; Τά κλαδιά σου κοιτάζαν τόν ουρανό, όλόγυμνα και τ' άκουγα να τρίζουν σαν τά γτυπόδες ο μοναξιμένος βοριάς. Κι' όμως μ' όλη σου τή φοβερή γύμνια, σ' έβρισκα πολλές φορές άραιο.

Άλλά, σαν ήλθε ή άνοιξη, γαήγορα ντύθηκες τήν όμορφη πράσινη στολή σου. Όλο γερνάς, όλο ξαναγιώνεις. Η όμορφιά σου προσέλιπσε πολλούς τραγουδιστές που τρέχουν να βρουν σε σένα

ΠΑΡΑΚΑΔΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγγη ή συνδρομή τωτ, να την αναγεώρουν άμεσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τó έξοδον να τό υπεργυμίζω στον καθένα ιδιαιτέρως. Η έγκαιρη ανανέωση τής συνδρομής είναι τó πρώτιστον χρέος τού καλοσ συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 261ου Διαγωνισμού Λόσων. ΑΙ Λόσεις τού φυλλαδίου τούτου είναι δεκταί μέχρι τής 17 Νοεμβρίου.

557. Λεξιγράφος

Μιά πρόθεση μ' επίρρημα Βάλε αριθμητικόν Καί μίαν άνωτονωμία, Κι' εσθός θά πής: μακάριοι Όσοι έρχονται ιδώ Να βροδν την ευτυχία!

Κρητικόν Άκρογιάλι

558. Στοιχειογράφος και Μεταγραμματισμός

Γνωστός άρχαιος βασιλεύς Τό τρίτο γράμμα χάνει Καί να, έχόρτωσε μεμιάς Κι' άνορεξιά τόν πιάνει. Μά έτσι κού είναι, τó λαμρό Σοφίζεται κι' άλλάζει, Καί σ' άλλο θρόνον στο λεπτό Αυτό τόν ανεβάζει.

Κυρά τής Θάλασσης

559. Τοιόγράφος

Ήρωα κού, πολεμώντας, Τής Μακεδονίας τó χόμα Μά τó αίμα του έχει βάψει, Βλέπει ό λότης έν, ζητώντας. Εβρη επίθετο και μ' άλλο Τόνο μοναχά τó γράφη.

Πρίγκιψ Άρκαδ

560. Μικροϊών

Ό βέρνει πρώτα, ό Μασσενέ, Κι' ό Γελόμ με τόν Πουτσιάν, Ό Ντιονιζέντι έπιτα, Καθός κι' ό Καρουμπίνι, Άπδνα γράμμα θένανισαν Να κάμης κάποιον άλλο, Κι' αυτόν πολύ μεγάλο.

Σιφονέτ

561. Διακωδών

* * * * * = Πολύτιμον μέταλλον. * * * * * = Αρχαγγελοσ * * * * * = Τού ποταμού ή τού... [πεζοδρομίου]. * * * * * = Πατήσ τών Σατύρων Καί καθέτωσ τά αυτά.

Νάρκισσος

562. Κρυπτογραφικόν

1 2 2 3 4 5 6 = Άρχαίοσ ποιητής 2 1 4 5 = Θαλασσινόν 3 4 = Μετοχή 4 5 1 = Καταρατικόν 5 2 5 6 = Αριθμητικόν 6 5 1 4 3 = Ρήμα

Έρνάνης

563. Πτερωτόν Γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν από έν κοινόν γράμμα—τό πτερωτόν—

τό οποιον άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθέξής:

- 1. Βασιλεύς τού Άργους 2. Βασιλεύς τών Φερρών 3. Βασιλεύς τών Άθηνών 4. Βασιλεύς τών Θηβών 5. Βασιλεύς τής Σπάρτης και 6. Βασιλεύς τής Τροίας.

Δοξομένη Έλλας

564. Ομοιομορφά Έλλιποσύμφωνα μετ' Άκροστιχίδος.

- 1. αα = Άγώνισμα 2. αα = Τέπει την άκοήν 3. αα = Άρχαίος μάντις

Τά δύο πρώτα γράμματα έκάστησ τών ζητουμένων λέξεων άποτελούν χώρον χροσοφορον.

565. Μικτόν

στην ου γγσ α σ σια ποτ Μπυμπουλίνα

566. Γρίφος

Εν Ουδ εν νοσ ε Μ ε ι σθ εν εν ε ε ι σθ Κινεζούλα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκήσαν του φύλλου 27

- 373. Σικυών (σική, έν). — 374. Άφρικτή φρίκη. — 375. Μήδος-Μήλος. — 376. Ό Ιός, ή 'Ιος, τó Ιον. — 377. ΠΕΡΙΑΝΑΡΟΣ (έσπερα, ρέννος, 'Ιανός, Άνδρος, νερόν, δρόσος, Όσσα, σπάρος). — 378-382. Διά τού Α: άλλάς, Αίμος, Άλας, αίσχος, ταός. — 383. Τό δις έξαμμετείν ούκ άνδρός σοφού. — 384. Σοφαίς όμιλών καθός αποβήσει σοφός (σοφ εις ο, μήλον, καρτός, από βή σί, σ' οφ ώς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—466]

Τούλα μου, στη γιορτοόλα σου θερμές εύχούλες. Μίκυ Μάουσ

[ΑΒ'—467]

Μαίνοντας από διαπλαστικόν σαλονάκι μύριος χαιρετισμοός σκορπάω. Μίκυ Μάουσ, άλληλογραφόμε ;

Ντολορές

[ΑΒ'—468]

Γιά μιά γλυκειά τμήση Διαπλαστούλα άγαπημένα ένα τοπίε γραμμένο προμένουμε-Βραβεύομε 1) τó θραϊστόρο ταπίε 2) την καλύτερη άφιερσοούλα, τά Χριστούγεννα. Κυριακοπούλου, Φανουρίου 39, Άθήνας. Άγνή-Ντολορές

[ΑΒ'—469]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΛΠΙΣ'

Άεγονισμοός Δημοσηφίσματος: Άεποιον είναι τó θραϊστόρο ψευδότη 1932; > ποθ θά ύποστηρίξομε με πολλός φήφος στο Δημοσηφίσμα. Συμμετοχή διδραχμοός δι' έκαστον ψευδώνυμον. Ψηφίζετα 1—10. Προτίσημα τμήνησ Βραδεία διαλεχτά! Πρέπει να άπαντήση ελόκληρος ό διαπλαστικός, λόγω τού ενδιαφέροντος τού διαγωνισμοού. Περιμένομεν Δ/αις: (ΑΒ'—451).

[ΑΒ'—470]

Δροαστάλαχτη, γιατί δέν γράφεις; Νίνα Παπάζογλου

[ΑΒ'—471]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΔΙΑΝΤΑΣ (ΑΒ'—429) τó τής 15 Σεπτεμβρίου ή διεσθυσίς άλλάζει: Άγιός Ζώνης, 70 Α, Άθήνας Κυρά Φροσσή, εύχαρίστως, αλλά Δ/αις σου;

[ΑΒ'—472]

Ψηφίζετα τó θραϊστόρο ψευδώνυμο: ΚΟΥΡΥΔΑΛΟΣ

[ΑΒ'—473]

Αναλλάσσω γραμματόσημα. Γράφατε: Τάσον Κασάπογλου, Άδέρωφ 15, Άθήνας. — Μπουμπουλά, γιατί δέν άπαντάς;

[ΑΒ'—474]

Γρατζέλλα, γιατί δέν άπαντάς; Περιμένο. Άλληλογραφώ με κορίτσια αναλλάσσω ήθοποιός, Μ. Μυστικά, Δ/αις: Ταχ. Κιβ. 185, Λευκωσία Κύπρου. Έλίμνα

[ΑΒ'—476]

Ζαζέτ, θεότραλλη Ξανθούλα, ακόμη να περιμένο; τόσο οός άπασχολούν τά μπάνια. Γιόλα

[ΑΒ'—477]

Πρωτομπάνοντας στην κίνηση τής άναπλάσσοσ χαιρετώ όλους και όλεσ. Τραλλή Χορωδρία, Μίκυ Μάουσ, Παριζιάνικο Χαρίνι, άλληλογραφόμεσ και' εσθισαν; Γράφαις: Μικρόν Διαβελάκον, Γ. Κ. 15. Λάρνακα, Κύπρου. Μικρός Διαβελάκος

[ΑΒ'—478]

Αναλλάσσω τετραδιάκια με όλους-εσ. Κλεώ Μ. Σακλαμπάνη, Ήρακλειον-Κρήτης, διά: Αίγισα

[ΑΒ'—479]

Αετιόδα, πός πάσι ή άλληλογραφία σου με την Τίμη; Ηλιόβγαλτη

[ΑΒ'—480]

Χλόη, και ού τόσο γρήγορα ξεχνάς; Δέν τó περιμέναμε. Έλιπίς, Τώ

[ΑΒ'—481]

Ηλιογέννητη, Άκραίτο Γέλιο, άλληλογραφόμε; Στείλετε πρώτες Δ/αις: Τζάννη Μπαλλά, Άγνωστοσ Στρατιώτου 1, Θεσσαλονίκη. Μιρέλλα

[ΑΒ'—482]

« ΑΣΤΡΑ »—Διμήνος τριδραχμοός διαγωνισμοός άγράφου ήθοποιών. Στείλατε: Άνακλιώντην, Εβδόλας 13, Άθήνας. Κομήτης Χάλλεό

[ΑΒ'—483]

Διαπλαστούλεσ, άλληλογραφόμε; Άναλλάσσομε τετραδιάκια; Ν. Παπαδόπουλον, Μεγίστης 11, Άθήνας. Άστρον Έλιπίδοσ

[ΑΒ'—484]

Οι ζητούντες τύχην Άπτινέας όσ δελόσους την άμοιδήν.

[ΑΒ'—485]

Άλληλογραφώ, αναλλάσσω τετραδιάκια στη νέα Δ/ση: Εβδόκιον Δημητριάδου, Διδασκαλειον Κοζάνης, διά: Ολιμμένη Γοητεία

[ΑΒ'—486]

Μεγάλοι Μηνιαίοι Διαγωνισμοί... 1) Δογοτεχνήματος 2) Τοπίου. Βραβεία έκλεκτότατα!!! Δι' έκαστον συμμετοχή βδραχμοός. Στείλατε: Κ. Βαφειόπουλον, Τρίπολιν. Διαπλαστούλα-εσ... Έμπρός!!! Τριπολιτιστάκι

[ΑΒ'—487]

ΔΑΚΡΥ ΨΥΧΗΣ ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ Υποσηφισμοός Δημοσηφίσματος 1932

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλοσ συνδρομητού είναι ή έγκαιρος ανανέωσις τής συνδρομής τού